

Revistă săptămânală de teatru. Numărul 456, 25 iunie

Editorial	Interviu	Despre dans...	Opinii	Cronică	Carte de teatru	Remember	În lume	Reportaj	Muzici și muze	Studii	Special
-----------	----------	----------------	--------	---------	-----------------	----------	---------	----------	----------------	--------	---------

Home ▶ Interviu ▶ Coca Bloos: Nu știu care a fost mai puternic, teatrul sau Dumnezeu... Coca Bloos: Nu știu care a fost mai puternic, teatrul sau Dumnezeu...

 Interviu Monica Andronescu 24/12/2013 5

 Coca Bloos, Numărul 197

Like Share 1.2K people like this. Be the first of your friends.

Este cuceritoare, are umor, are tristețe, are lumină și un fel cu totul special de a privi lumea și teatrul și propria viață în teatru... Coca Bloos este una din acele actrițe pe care, dacă ai șansa să le vezi pe scenă, îți schimbă felul de a gândi și de a înțelege teatrul. Este seducătoare, este vulcanică, este delicată, de o feminitate tulburătoare și total atipică. Fără ea, istoria teatrului ultimelor decenii ar fi fost mai săracă. O întâlnire cu Coca Bloos, la o cafea, printre cărțile și icoanele din apartamentul ei, cu câinele lăc alături, este unul din acele momente magice, pe care ești tentat să le păstrezi doar pentru tine. O discuție care ai vrea să nu se sfârșească niciodată, cu amintiri din Clujul tinereții, cu povești despre teatru – marea iubire și fericirea – și despre întâlnirea cu Dumnezeu...

Foto Cinemagia

Cum vă împăcați cu realitatea în care trăim?

E foarte greu să păstrezi linia dreaptă. Realitatea este mult mai puternică acum și vine peste tine, mai agresiv, mai violent ca niciodată și, din nefericire, nu mai poți să-ți găsești resursele și nici modele.

Deci nu mai sunt modele?

Ele sunt, dar nu mai trudim să le descoperim. Iar „model” nu înseamnă „imitație”, ci înseamnă acele persoane care să mă ajute pe mine să-mi păstrez codul moral, estetic, plăcerea pentru un act artistic bun, valoros. Este o devălmășie, un haos, și noi în fiecare zi ne pierdem ca oameni. Nu mai există comunicare. Nu mai avem timp să comunicăm între noi. Înainte de '89 era rezistența prin cultură. Adică, te duceai la librărie, făceai cu ochiul, librăreasa îți spunea încet „a mai apărut o carte” și te trecea pe listă... și plăteam cărțile la salariu. Și luam cărțile „pe sub mână”... Sigur că acum ele au reapărut.

Dar a dispărut fervoarea cu care se cumpărau atunci...

A cam dispărut, da... Deși, pentru mine, una dintre cele mai mari bucurii e să merg la târgurile de carte.

Care e cartea pe care o considerați prima mare descoperire?

Eu singură mi-am făcut lista cărților. Am început cu basmele, pentru că bunica mea îmi spunea multe

Caută ...

Eveniment la zi

OUĂLE GRIVIȚA 53 intră în licitație la Artmark
 26/06/2019 0

Lumea se mișcă prin emoție – Festivalul Internațional al Școlilor de Teatru
 20/06/2019 0

Ce vedem la Festivalul Internațional de Teatru „Miturile cetății” de la Constanța
 19/06/2019 0

Pippo Delbono și Monique Borie își lansează cărțile la FITS
 17/06/2019 0

„Roma Armee”, de la Berlin la București
 12/06/2019 0

Film Corner

Despre dragoste și rock'n'roll în noaptea comunistă

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune, în „Film Corner”, o discuție despre cele mai relevante filme și evenimente cinematografice ale momentului. S-au scris pagini întregi despre Kirill Serebrennikov, s-au făcut demonstrații pentru el, artiștii din toată lumea au protestat față de arestul lui la domiciliu care s-ar fi întemeiat, pare-se, pe motive politice [...]

Book Corner

Marina Abramović și demonii ei

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune în „Book Corner” o discuție despre cărți de rezonanță, volume de ficțiune și lucrări de nonficțiune, recent apărute în România. Acasă, la Belgrad, totul e invers: când nu e liniște mormântală, părinții își aruncă farfuria în cap. Chiar dacă nu-i lipsește nimic, ea nu primește niciodată nimic [...]

Life Story Corner

Peggy Guggenheim și „Arta acestui secol”

„Bineînțeles, toată lumea din Paris știa că ieșisem la cumpărături și, bănuiesc că din cauza războiului, erau mai nerăbdători ca oricând să vândă tablouri. Eram vânată fără milă. Telefonul meu suna toată ziua și oamenii îmi aduceau tablouri chiar și la pat, dimineața, înainte să mă trezesc.” De-abia acum Peggy devine un colecționar de artă [...]

Întrebarea săptămânii

Care este cel mai bun spectacol al anului 2018?

- "Zbor deasupra unui cuib de cuci", regia Victor Ioan Frunză
- "Coriolanus", regia Alexandru Darie
- "Pădurea spânzuraților", regia Radu Afrim
- "Pescărușul", regia Andrei Șerban
- "Colivia cu nebune", regia Victor Ioan Frunză
- "Povestea prințesei deochete", regia Silviu Purcărete
- "Constelații", regia Radu Iacoban
- "Un tramvai numit dorință", regia Claudiu Goga
- "Neguțătorul din Veneția", regia Tompa Gabor
- "Moliere/ Ereilom", regia Roman Feodor

basme. Și asta pentru că eram un copil lingav. Îmi spunea: „Și lebăda a zburat...” și eu stăteam cu mâncarea în gură și așteptam sfârșitul poveștii și uitam să mănânc. Iar bunica tot timpul trebuia să-mi spună povești. Care a fost prima mea poveste? Prima care mi s-a înfipt în suflet a fost „Kaștanka” lui Cehov. Când am redescoperit-o de curând într-un volum a fost așa, ca un strigăt, ca o revelație, ca o chemare pe care ai avut-o în copilărie. Uitasem... Sigur că mi s-a părut minunată și datorită memoriei afective, și pentru că este o poveste despre o cățelușă roșcată... Dar toată copilăria mea e plină de povești, mai ales povești din literatura rusă. Eu am trăit, când eram mică, într-o realitate paralelă cu copilăria mea. Și atunci, copilăria mea reală se îngemăna cu ceea ce-mi închipuiam despre cele douăsprezece lebede ale lui Andersen sau cu ce mai auzeam eu. Eram un copil căruia îi plăcea mult să se joace. Am avut o copilărie minunată. Pot să vorbesc despre mine cam de la patru ani. Pe-atunci am văzut primul meu film. „Sevastopol la km 40”. Era un film de război și mi-au rămas trei-patru imagini din film. Una dintre ele, când se bagă un soldat deabușilea sub tanc și tancul explodează... Dar eu atunci nu știam că exploda. Eu doar vedeam vâlvătaia și nu-l mai vedeam pe soldat că iese. Știu c-am întrebat-o pe bunica unde s-a acum soldatul... Apoi, mai târziu am fost pasionată de poze cu actori. Am avut un album în liceu și, cum se făcea schimb de timbre, așa făceam noi schimburi de poze. Albumul e la mama acasă, îl păstrează. Mama a strâns ceva urme fără să știu eu... N-am strâns cronici, n-am strâns fotografii, n-am nicio fotografie cu mine.

De ce nu? Nu v-ați plăcut?

Am avut probleme cu oglinda... N-am fost și nu sunt o femeie frumoasă.

Dar ce înseamnă o femeie frumoasă?

Brigitte Bardot și Marilyn Monroe sunt femei frumoase. Frumusețea este sau nu este. Iar ele chiar erau frumoase. Așa au venit pe lume. Știți cum se spune, că frumusețea e în suflet... astea sunt eseuri și romane...

Și de ce nu v-ați plăcut?

Nu știu dacă nu m-am plăcut. De fapt, nu mi-a plăcut oglinda niciodată. Am una aici doar ca să nu ies ciufulită din casă. Nu mi-a plăcut poate pentru că i-am respins magia de frică. Sau poate pentru că mi-a creat întotdeauna un complex, ea fiindu-mi mie superioară? Că n-am putut să comunic cu ea? Că ceea ce vedeam eu nu era în acord cu mine? Cert este că oglinda, ca obiect, niciodată nu m-a inspirat și am refuzat-o dintotdeauna. Vârsta asta a treia e o stare în care trebuie să te împrietenești cu tine. Zici: „Hai să ne luăm de braț, tu, singurătate, și cu mine și hai să ne mai protejăm, să ne mai alintăm puțin...”. La fel e și cu bătrânețea. Dar cu oglinda n-am putut să mă împrietenesc niciodată.

Spuneți că erați un copil căruia îi plăcea să se joace. Apoi o adolescentă care colecționa fotografii cu actori. De ce ați ales filosofia?

Din inconștientă... Era o deschidere atunci. Eu am dat examen de admitere în '65, tocmai murise Gheorghe Gheorghiu-Dej, în martie. Eu am terminat umanul. Pentru mine a rămas o taină tot ceea ce este legat de partea de aritmetică. Tot ce a ținut de fizică, de chimie, nu a făcut casă bună cu mine. Dar mi-a plăcut mult româna. Voiam să dau la ceva cu română și o limbă străină. Însă atunci alegerile erau prea puține. Cum tocmai se produsese deschiderea asta, am zis să încerc... Facultatea mi-a arătat căile de a porni în viață, mi-a arătat cum să fac o selecție a cărților. Citeam mult... Dar mi-am dat seama repede că nu aveam cap pentru filosofie. Aveam memorie bună, dar îmi lipsea puterea de reflecție. Din pricina nerăbdării mele, care m-a pus în tot felul de situații grele în viață. Nefiind o armonie între mine și timp, întotdeauna a fost greu... Acum, spre bătrânețe s-a mai regăsit ceva din această armonie și mă mai cioplesc pe ultima sută de metri. Cred că nu am exploatat și n-am stors toată bogăția pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Din cauza nerăbdării, am fugit de multe ori paralel cu mine...

Fugeți și de dumneavoastră?

De mine da! M-am lăsat la un moment dat agățată într-un punct și acum caut să mă întorc în punctul acela. Și asta din pricina faptului că voiam să fac teatru, dar nu știam că asta vreau... Fugeam de mine și fugeam ca să ajung într-un punct pe care eu îl aveam în mine, dar nu era foarte bine definit... era un „ceva”. Alergam spre punctul ăla, pe care nu-l vedeam, dar știam că există. Uite, în anul 1 ni s-a dat un test la Psihologie: „Ce înseamnă pentru dumneavoastră cuvintele *Ion, fericire, bancă*...” Și știu că trebuia să răspundem rapid, iar eu am răspuns prin simboluri. Și la „Ion” am pus plus și minus (+/-), nume de domnitor sau de sclav, m-am gândit eu, mărire și decădere..., la „bancă” am făcut semnul dolarului, iar la „fericire” – ce poți să scrii la 18 ani despre fericire?! Așa că am desenat cercul, pentru că cercul e perfect, dar dacă bagi mâna prin el ce găsești?! Depinde de tine, poți să găsești totul sau nimic. Țasta era punctul spre care alerгам eu...

Și acum ce e fericirea?

E libertatea, bucuria aventurii care a fost viața mea, pentru că am putut să fac ce-am vrut, adică teatru. E foarte greu să faci în viață ceva care să-ți placă și să nu regreti. Dacă există fericire, fericirea a fost teatru... Dar dacă mă întrebați dacă aș repeta, răspunsul e „Nu!”

Deci teatrul este sinonim cu fericirea, și totuși n-ați vrea să o luați de la capăt?

Nu. Aș vrea să fac parte din altceva. Relația dintre mine și teatru a fost foarte corectă. N-am trișat, nu am făcut găinării, deși am avut trădări și lașități... Omului care mi-a făcut cel mai mare bine și care m-a adus în București, e vorba de Dinu Săraru, i-am făcut o mare porcărie. Mi-am cerut scuze și o fac și acum. Dar pe scenă n-am trădat. Au fost trei locuri pentru mine unde am fost EU. Eu, Coca din copilărie, cu candoarea, cu naivitatea ei, și unde n-am mintit: pe scenă în biserică și în iubire. Nu poți să-ți minti

...andooarea, cu narivitatea ei, și unde n-am mințit. pe scenă, în bisenca și în iubire. Nu poți să-ți minți partenerul, pentru că te minți pe tine. Nu poți să-l minți pe Dumnezeu, pentru că te minți pe tine. Și nu poți să minți pe scenă, pentru că te minți tot pe tine.

Dar ați simțit vreodată că-l trădați pe Dumnezeu iubind teatrul?

În tinerețe nu mi-am pus nicio clipă problema. Pentru că înaintea examenelor mă duceam, pe traseul meu spre Universitate, la biserica cu porumbei de lângă clădirea universității, după aia intram la taverna „Trei păduchi”... și pe urmă la catedrala catolică Matei Corvin, pentru că cea ortodoxă era prea departe. Plus că era liniște și vara era răcoare. Acolo, când am îngenuncheat prima dată, înainte de examenele de admitere, a fost un moment extraordinar. Când am ridicat ochii la Mântuitor, pentru o clipă am avut sentimentul că a clipit. După aia mi s-au mai arătat niște semne. Eu sunt credincioasă, dar nu sunt habotnică. Duhovnicul meu se luptă cu mine teribil să vin la Liturghie. Îmi spune: „Doamna Cornelia, veniți la Liturghie, poate nu stați la toată slujba”... Și-i zic: „Părinte, nu știu dacă mă pot trezi dimineața”. Și-mi răspunde: „Dar la repetiții cum vă sculați și vă duceți?” „Oare să fi fost teatrul mai puternic, părinte?” „Păi răspundeți-vă dumneavoastră!”... Nu știu care a fost mai puternic, teatrul sau Dumnezeu... dar a fost dintotdeauna în mine sentimentul profund că mă rugam la cineva care știe ce înseamnă teatrul. Cineva care este și teatru, care conține teatrul. Mă rugam să mă ajute să reușesc să izbândesc în teatru. Și atunci era unul și același. Acum, când m-am apropiat de bătrânețe, l-am întrebat ceva pe părinte. Eu am fost un bulgăre de viață, nimic nu era prea greu pentru mine. Și tocmai pentru că am fost un copil vesel și jucăuș, o adolescentă și o tânără plină de viață, l-am întrebat acum dacă domnul Iisus râde. S-a uitat așa la mine și mi-a spus: „Dar de ce credeți că nu râde, dar frumusețea nu conține și asta? Râsul nu este și seninătate? Râsul nu-ți îmbogățește sufletul? De ce credeți că e tenebros și întunecat?”

Foto Catalina Flaminzeanu

Și asta credeți? Că e tenebros și întunecat?

Nu! Dar întrebarea mea ascundea altceva. Mă gândeam, așa, ca-n relația cu publicul, dacă eu l-am făcut vreodată să rădă... Pe mine, Maica Domnului m-a salvat. Am avut doi ani de zile negri, urâți, grei, puteam să dispar. Și Ea m-a salvat clar și concret. Iar eu mă întrebam dacă am reușit să-i fac pe Ei măcar o dată să rădă? Voiam cumva să am confirmarea că tot ceea ce am făcut i-a plăcut și lui Dumnezeu. Tocmai pentru că El m-a iubit enorm și pentru că mi-a dat ceea ce mi-am dorit, acel punct la care voiam să ajung și pe care nu știam să-l definesc bine. Că a fost drumul greu, că a fost drumul cu pumni și lovituri, de mine a depins să ajung în punctul în care mă aflu acum... În mine au fost două Cornelia. Cea care făcea mereu pariu cu ea însăși. Acum nu mă mai despart...

Ați ajuns la un acord sau ați obsosit?

Știu eu dacă e acord? Cred că mai degrabă oboseală. Din pricina asta nici nu mai sunt competitivă cu mine fizic.

Spuneți că ați vrut să-l faceți pe Dumnezeu să rădă. Ați simțit vreodată că-l supărați, pe scenă?

Nu, până la un moment dat. Eu niciodată n-am refuzat roluri. Și totuși, totdeauna am avut convingerea că n-am jucat întâmplător ceea ce am jucat. Au fost roluri muncite, izbutite, care rămân copiii mei tot.

View Results

VOTE

Yorick studențesc

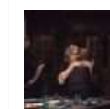
Mihai Călin: „Încerc să trag frâna de mână când este vorba de laude, fiindcă știu cât de greu este să faci un lucru foarte, foarte bun”

🕒 18/06/2019 🗨️ 0

Fiecare își scrie poezia propriei vieți

🕒 14/05/2019 🗨️ 0

O familie ca multe altele

🕒 27/02/2019 🗨️ 0

Comentarii recente

- oana pella on „Hamlet-ul lui Dodin”: teatru pentru minte
- Blanca Doba: Cred enorm în disciplină, dedicare, implicare și muncă | Zaina on Blanca Doba: Cred enorm în disciplină, dedicare, implicare și muncă
- Vlad Emanuel on Cât de tineri trebuie să fie tinerii regizori?
- Imecs-Magdó Levente on Să ne cultivăm grădinile!
- Ștefan Hagimă on Cât de tineri trebuie să fie tinerii regizori?

oricum ar fi, unora le curge nasul, alții au o bubă, dar sunt ai mei toți. Sunt copiii mei. Tava mea în teatru nu e de aur, e-adevărat, dar este de argint. Mie îmi place argintul foarte mult... Totdeauna mi-am spus că personajele pe care le-am interpretat au trăit aieva. Nu știu când, dar știu că au trăit. Și eu, când le-am interpretat **am fost**... N-am doar **am făcut pe**... Chiar am fost! Și atunci duelul s-a purtat cu aceleași arme! Nu mi-am dorit niciodată să joc ceva anume. Știi ce spuneam, povestea cu oglinda... Neavând o armonie cu tine nu poți să zici „Vreau să joc asta sau asta...” Toate, până la un moment dat, când mi s-a ivit un rol... Și din cauza faptului că mi-a fost frică de personaj am fugit! Mi-a fost o frică nebună. Eram ca într-o carcasă... și nu am știut cum să ies din carcasa asta, nu știam și nu puteam să mă rog la bunul Dumnezeu, ca să mă ajute să joc acel personaj care era opusul lui Dumnezeu. Iar frica e cel mai oribil sentiment. Urăsc frica. Așa că am fugit... Eu știam ce ar fi însemnat rolul ăla pentru mine și pentru cariera mea care, iată, e spre sfârșit. E vorba de Mefisto... și atunci s-a petrecut în mine o luptă, o durere cumplită a sufletului. Cancerul îl mai rezolvi cumva, te ciopârțescăștia la spital, îți dau medicamente, dar există o durere a sufletului, care n-are niciun medicament, doar timpul. Acum știu ce înseamnă timpul, știu ce înseamnă să fie armonie între tine și el. Era o luptă sfâșietoare între cea care voia să aibă și ea contract nevăzut ca Mefisto?! Contractul ei semnat cu sânge. Contractul meu cu mine...

V-a fost teamă că o să ajungeți să-l înțelegeți pe Mefisto? Și să-l justificați?

Nu numai să-l justific, mi-era teamă că o să-l iubesc... De-asta mi-era frică! De partea aia din mine pe care toți o avem. Pentru că el e de un farmec nebun. Este îngerul iubit de Dumnezeu, nu?

Dar l-ați iubit mai mult pe Dumnezeu...

Tot timpul îl întreb. Doamne, eu am făcut asta pentru că te iubesc mai mult sau de frică? Înainte de a intra pe scenă și actorul care joacă rolul cel mai insignifiant, tot își face cruce. Și cum m-aș fi putut ruga eu? Cum? De fiecare dată ar fi trebuit să FIU el! Și mi-era frică de fiecare noapte care ar fi urmat. Mi-era frică să nu mă fugărească toată noaptea, cum rămân singură și închid ochii. Poate că sunt primitivă în gândire, dar adevărul e că mi-a fost frică!

V-a tentat vreodată viața la mănăstire?

Către bătrânețe, am avut un moment când am vrut să merg. Când mi-am dat seama că mădularele mele, că trupul meu e obosit. Nu mai am putere fizică. Trebuie să-ți cunoști limitele, pentru că publicul nu are nicio vină. Energia trupului nu mai este aceeași. Mie mi-a plăcut foarte mult să dansez. Știu să dansez extraordinar, dar acum ar fi caraghios să mă duc într-o discotecă. Sigur că sufletul mi-a rămas tânăr, sigur că este o durere să constăți că ai vrea cu sufletul, dar nu mai poți... Dar ăsta e adevărul, corpul meu nu mai are aceeași energie, agilitate, elasticitate, eu nu mai rezist la două repetiții lungi pe zi. Și atunci m-am gândit, da, să merg la mănăstire. Deși n-am vrut să fie un troc cu Dumnezeu: „Doamne, până acum am avut viața asta și acum vin să-mi pun cenușă în cap”. Nu! Am vrut să mă duc în preajma unei mănăstiri. Am și stat o vreme la o mănăstire din apropiere de Piatra Neamț. Și mă întrebam eu ce să fac acolo, neavând chestia cu reflecția, nu puteam să stau să privesc cum crește frunza. Că ea crește și dacă o privesc eu și dacă nu... Mie îmi place să fac curățenie și știu s-o fac foarte bine, că am moștenit asta de la mama. Așa că am avut parte de bucuria asta, să spăl vase la mănăstire, să fac curățenie. Și a fost pentru mine ca și cum de aici, de la cap în jos, am început să fac și în interiorul meu aceeași curățenie pe care o făceam acolo. Părintele mi-a zis că pot sta în preajma mănăstirii, dar trebuie să fac ascultare. Iar ascultare înseamnă să faci ce ți se spune. Nu ce crezi tu că e bine. De fapt, asta e și relația dintre actor și regizor... Actorul face ascultare către regizor. Dacă tu ai acceptat să fii actor, atunci faci ascultare.

Credeți cu adevărat asta?

Da. Eu am fost actriță de regizor. Și am lucrat cu regizori extraordinari. Dacă nu faci ascultare către regizor, nu-ți iese rolul. El gândește spectacolul, cu umorile lui, cu frustrările lui, cu disperările lui, cu frumusețile lui. Și atunci tu trebuie să faci așa cum zice el. Dar asta neînsemnând că ești plastilină. Pentru că emoția nu ți-o dă el. Actorul e manipulat de regizor, scenograf etc. și la rândul lui manipulează publicul prin emoție. Prin suflet. Actorul, când trece de la un arlechin la altul, trăiește o secundă sau două când când nu mai este în realitate și este translat în realitatea spectacolului. Aici este taina relației în teatru... Or, eu am descoperit la mănăstire că sunt rebelă. Nu că aș deține adevărul absolut, dar din dorința de a face mai bine, mai reușit... nu ascult.

Și în teatru cum vă iese ascultarea? Aici nu sunteți rebelă?

Aici nu sunt legată de teatru prin niciun jurământ. Aici fac lucrurile pentru că VREAU. E păcatul meu, poate. Ca să ajungi să înțelegi, să accepți, îți trebuie o deschidere a minții extraordinară. Iată, mintea nu întotdeauna ne ajută. Și atunci vine lupta dintre suflet și minte.

Și la dumneavoastră cine a câștigat în viață?

Sufletul. Că altfel n-aș fi putut face teatru. Credința cu care am servit scena m-a făcut să nu trișez.

Pentru cine faceți teatru?

O să spun ce i-am zis și părintelui. Fac m-am apucat de teatru ca să-i fac pe oameni să râdă. Dar părintele mi-a spus: „Doamna Cornelia, poate că am râs prea mult, poate că e timpul acum să și plângem”. Dar eu nu mă refeream la râsul bășcălios de acum. Ci la râsul acela care poate să dea în plâns, la registrul tragi-comic. Iar către final am zis: „Doamne, fac teatru și pentru public și pentru Tine. Pentru că dacă Tu m-ai ajutat să fac teatru înseamnă că-Ți place și Ție”. Deci am făcut teatru și pentru public, și pentru Dumnezeu.

Si pentru dumneavoastră nu?

și pentru dumneavoastră na.

Nu, n-am făcut teatru pentru mine. Nu știu ce fel de actriță am fost. N-am știut niciodată și n-am fost conștientă niciodată cât pot. Și poate că asta a fost bine. Regrete în privința asta n-am. Dar dacă am un mare regret, acela e că n-am copii.

A fost o alegere?

Da, am vrut să fiu cea mai cea în teatru... Dar sunt două coordonate diferite în viață, cea familială și cea profesională și una n-o exclude pe cealaltă. Însă asta o știu de-abia acum. E greșeala vieții mele.

Datorită acestei patimi pentru teatru ați trădat și iubiri pentru oameni?

Nu, n-am trădat iubiri. Ele au existat. La urma urmei am făcut totul din dragoste. Și dacă tot îi iubesc pe oameni, ce pot eu să le dau mai mult decât o clipă de minciună?

Așa credeți? Că teatrul e minciună?

Are adevărul lui. E o formă de minciună în care credeți și dumneavoastră și eu, totul e cum vă aduc eu, ca actriță, acolo. Și este alegerea dumneavoastră, după spectacol să alegeți realitatea sau nu. Teatrul poate să slujească sufletul, dar poate să-l și distrugă. Când descoperi foarte târziu că tu ai vrut să dai ce ai mai bun într-un univers recreat și închis, atunci ce faci? Dacă ai puterea, lași lumea și pleci... Dacă nu, rămâi unde e epicentrul și cauți să nu disperi. Din geamantanele pe care le iei cu tine mai arunci din umplutură și mai ales pe cea care e ruptă, vetustă, murdară. De-asta am spus: n-aș lua-o de la capăt. N-aș mai face teatru.

 Print

5 COMENTARII

25/12/2013 oana pella

Exceptional interviu.

26/12/2013 patricia popescu

minunat. un cadou de Craciun

30/12/2013 Monica Simion

" Am facut teatru si pentru public si pentru Dumnezeu" – Coca Bloos

Dumnezeu mi-a facut cel mai frumos cadou ,o prietenie curata si frumoasa cu Doamna Coca Bloos.

Multumesc pentru minunatul cadou de Sfintele Sarbatori " Nasterea Domnului", este un interviu exceptiional.

10/01/2014 Budai Mihai

Respect, doamna Coca. Este o onoare sa va cunosc. Sunteti un om minunat.

09/02/2014 Razvan Cretu

Un om deosebit...,o doamna si nu in ultimul rand o prietena extraordinara!

Sarut mana!